

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 362/2024-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a sudcov Ladislava Duditřa (sudca spravodajca) a Rastislava Kařřáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného kochan advokáti s.r.o., Wuppertálska 3159/67, Kořice, proti uzneseniu Mestského súdu Kořice sp. zn. 38C/31/2021 z 30. apríla 2024 takto

rozhodol:

1. Uznesením Mestského súdu Kořice sp. zn. 38C/31/2021 z 30. apríla 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Mestského súdu Kořice sp. zn. 38C/31/2021 z 30. apríla 2024 **zruřuje a vec vracia** Mestskému súdu Kořice na ďalšie konanie.
3. Mestský súd Kořice **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **713,96 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšných častiach návrhu **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. júla 2024 domáha vyslovenia poruřenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 1 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením mestského súdu sp. zn. 38C/31/2021 z 30. apríla 2024. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zruřil a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 300 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa na súde ako žalobca domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom bytu špecifikovaného v žalobe. Druhým výrokom petitu navrhol, aby mu súd uložil povinnosť vyplatiť žalovanej sumu 15 000 eur. Po späťvzatí žaloby mestský súd uznesením sp. zn. 38C/31/2021 z 31. januára 2024 uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 3 859,79 eur. Sťažovateľ podal proti uzneseniu sťažnosť, ktorá bola zamietnutá napadnutým uznesením z 30. apríla 2024.

3. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 362/2024-13 z 25. júla 2024 bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ nesúhlasí s obsahom uznesenia z 31. januára 2024 ani s napadnutým uznesením, pričom namieta, že mestský súd pri výpočte trov konania vychádzal z § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a k obom žalobným návrhom pristupoval ako k sporu s oceniteľnou hodnotou. Podľa sťažovateľa mestský súd vychádzal z nesprávneho skutkového zistenia týkajúceho sa predmetu sporu, keďže priznal protistrane trovy konania aj vo vzťahu k výroku, proti ktorému sa žalovaná procesne nebránila, resp. proti ktorému nebola procesne legitimovaná. Sťažovateľ poukázal na predmet žaloby, ktorý bol konštruovaný do späťvzatia žaloby právnym laikom.

5. Vo vzťahu k prvej časti žalobného návrhu, t. j. určeniu vlastníckeho práva, mestský súd vychádzal z odhadu ocenenia veci realitnou kanceláriou, ktorý doložila do spisu žalovaná. Podľa sťažovateľa odborné stanovisko realitnej kancelárie nemožno považovať za relevantné ocenenie, keďže konajúci súd pri hodnotení dôkazu nemal možnosť zistiť, na základe čoho bol odhad stanovený, akými metódami bol určený, aké porovnanie bolo vykonané a či ide o trhovú cenu alebo všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti.

6. V súvislosti s druhým žalobným návrhom sťažovateľ uviedol, že žalovaná nebola pasívne legitimovaná, keďže neexistoval a ani sa nevedol spor o zaplatenie sumy 15 000 eur, práve naopak. Sťažovateľ poukázal na vyjadrenia žalovanej, ktorých obsah nebol procesnou obranou smerujúcou k danému žalobnému návrhu. V danom prípade trovy žalovanej nie sú v súlade s jej procesným postojom, keďže žiaden spor neexistuje a ani objektívne existovať nemohol.

7. Sťažovateľ rovnako spochybňuje priznanie trov konania za úkony „vyjadrenie z 31. 3. 2022“ a „porada s klientom zo dňa 16. 1. 2023“, ktoré považuje za neúčelné. Nejde o úkony, ktoré by boli nevyhnutné na ochranu práv žalovanej, keďže neobsahujú žiadne nové tvrdenia ani novú právnu argumentáciu, ktorá by nebola uvedená už v rámci vyjadrenia k žalobe.

8. Už uvádzané pochybenia zo strany mestského súdu, ako aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia majú podľa sťažovateľa za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného princípu právnej istoty vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Obsah jednotlivých práv je dotvorený relevantnou judikatúrou ústavného súdu, na ktorú sťažovateľ poukázal.

III.

Vyjadrenie mestského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

9. Podľa vyjadrenia mestského súdu predseda, resp. podpredseda súdu ako orgán riadenia správy súdu nemôžu preskúmať rozhodnutia nezávislého a nestranného súdu a vyjadrovať sa, či súd postupoval v súlade so zákonom a či rozhodnutie nie je ignorovaním príslušnej právnej normy. Predseda súdu dohliada na rešpektovanie zásad sudcovskej etiky, dôstojnosti a plynulosti súdneho konania. Vychádzajúc z uvedeného, súhlasí, aby ústavný súd po prieskume dodržiavania ústavnoprávných princípov rozhodol, či mestský súd rešpektoval kogentnú právnu normu, či ju správne vyložil, a teda či nezákonným spôsobom nezasiahol do základných práv sťažovateľa.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

10. Zúčastnená osoba, ktorou je [REDAKOVANÉ], ktorá v napadnutom konaní vystupovala v procesnom postavení žalovanej, prostredníctvom svojho právneho zástupcu v podstatnom uviedla, že napadnuté uznesenie považuje za vecne správne. Skutočnosť, že sťažovateľ nebol do späťvzatia žaloby zastúpený advokátom, považuje za irelevantnú. Vo vzťahu k namietanej neúčelnosti trov konania uviedla, že duplika žalovanej bola reakciou na repliku žalobcu a bola v súlade s procesným postupom podľa § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Rovnako nemôže obstať ani námietka vo vzťahu k úkonu „porada s klientom zo 16. 1. 2023“, keďže medzi jednotlivými poradami boli vykonané viaceré procesné úkony.

11. K námietke, že tarifná odmena nemala byť počítaná aj zo sporej veci v zmysle petitu II. žalobného návrhu, zúčastnená osoba uviedla, že sťažovateľ ako žalobca žalobou zadefinoval, čo bolo predmetom civilného sporového konania. Následne ak sťažovateľ zobral žalobu späť v celom rozsahu, zaviniť zastavenie konania podľa § 256 ods. CSP vo vzťahu k obom spojeným sporovým veciam. Predmetom sporu bolo okrem určenia vlastníckeho práva aj rozhodovanie o uložení povinnosti na zaplatenie 15 000 eur. Aj keď v tomto smere mal byť povinným na zaplatenie tejto sumy v zmysle žalobného návrhu sám žalobca, neznamená to, že nešlo o samostatnú civilnú sporovú vec. Konajúci súd postupoval správne, ak pri rozhodovaní o výške trov vychádzal z toho, že išlo o spojenú vec.

12. K námietke sťažovateľa o ocenení predmetu sporu vo vzťahu k určovaciemu žalobnému návrhu zúčastnená osoba poukázala na relevantnú rozhodovaciu prax ústavného súdu a, nadväzujúc na to, uviedla, že mestský súd postupoval správne, keď pri rozhodovaní o výške trov neaplikoval § 11 ods. 1 vyhlášky, ale vychádzal z § 10 ods. 2 tejto vyhlášky, a teda z tarifnej hodnoty veci (určenia vlastníckeho práva), ktorá sa rovnala hodnote nehnuteľností, ktorých sa určenie vlastníckeho práva malo týkať.

III.3. Replika sťažovateľa:

13. Sťažovateľ nevyužil možnosť vyjadriť sa k vyjadreniam mestského súdu a zúčastnenej osoby.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením mestského súdu o trovách konania. Mestský súd mal podľa názoru sťažovateľa nesprávnou aplikáciou vyhlášky pri výpočte trov konania rozhodnúť svojvoľne, arbitrárne a porušiť princíp právnej istoty. K porušeniu označených práv malo dôjsť aj nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

15. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností týkajúcich sa rozhodnutí o trovách konania stabilne zastáva názor, že rozhodovanie o trovách konania na všeobecných súdoch prislúcha zásadne týmto súdom, preto také rozhodnutia preskúmava iba celkom výnimočne. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich túto časť konania, napríklad takou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08, II. ÚS 569/2017). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

16. Na druhej strane ústavný súd pripomína, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

17. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený čl. 6 ods. 1 dohovoru a implicitne aj čl. 46 ods. 1 ústavy, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (právo na prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania (právo na prístup k spravodlivosti), ktorého integrálnou súčasťou je aj právo účastníka na riadne (ústavne súladné) odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

18. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie z 30. apríla 2024 z hľadiska naplnenia ústavných parametrov práva na spravodlivé súdne konanie, jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označenými právami podľa ústavy a dohovoru. Zároveň v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľa napadnutým uznesením do úvahy aj obsah procesne bezprostredne mu predchádzajúceho uznesenia súdneho úradníka, ktoré s napadnutým rozhodnutím o uplatnenom

opravnom prostriedku (sťažnosti) tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

19. Nosná námietka sťažovateľa spočíva v tom, že mestský súd pri vyčíslení trov konania nesprávne aplikoval vyhlášku, keď pri posudzovaní žalobného petitu vzal do úvahy existenciu dvoch samostatných žalobných návrhov a na oba aplikoval § 10 ods. 2 vyhlášky. Mestský súd zároveň vo vzťahu k žalobnému návrhu o povinnosti sťažovateľa vyplatiť žalovanej sumu 15 000 eur nesprávne aplikoval § 10 ods. 2 vyhlášky namiesto § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, keď za základnú sadzbu tarifnej odmeny považoval sumu 15 000 eur, t. j. sumu, ktorú mal sťažovateľ vyplatiť žalovanej. Sťažovateľ zároveň spochybňuje aj správnosť postupu mestského súdu v súvislosti s určením hodnoty nehnuteľností pri rozhodovaní o trovách za druhý žalobný návrh, keďže hodnota nehnuteľnosti bola určená na základe súdom akceptovaného odborného vyjadrenia realitnej kancelárie, ktoré bolo predložené žalovanou. Sťažovateľ namietal samotnú povahu vyjadrenia realitnej kancelárie ako relevantného ocenenia.

20. Z napadnutého uznesenia a uznesenia vyššieho súdneho úradníka v podstatnom vyplýva, že mestský súd pristupoval k obom častiam žalobcom uplatneného žalobného petitu ako k samostatne uplatniteľným návrhom a pri posudzovaní oboch žalobných návrhov aplikoval § 10 ods. 2 vyhlášky, teda pristupoval k nim ako k sporom s oceníteľným predmetom. Pri prvom žalobnom návrhu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti akceptoval ako hodnotu sporu cenu nehnuteľnosti určenú v odbornom stanovisku realitnej kancelárie, ktoré predložila žalovaná. Žalobný petit, ktorým žalobca žiadal, aby ho súd zaviazal zaplatiť žalovanej 15 000 eur, ktoré boli odplatom za nadobudnutie členských práv k bytu a jeho čiastkovú rekonštrukciu, posúdil mestský súd ako samostatný žalobný návrh s oceníteľným predmetom sporu.

21. Ústavný súd po preskúmaní obsahu oboch uznesení dospel k záveru, že nie je správna právna úvaha mestského súdu, že žalobcom uplatnený žalobný petit pozostáva z dvoch samostatných nárokov, čo by malo založiť dôvod na aplikáciu § 13 ods. 3 vyhlášky. Ide o také pochybenie pri aplikácii podzákonnej normy, ktoré je ústavne neakceptovateľné. Pri posudzovaní žalobného návrhu aj pre účely rozhodovania o náhrade trov konania je potrebné vychádzať nielen z jeho petitu, ale aj zo skutkového vymedzenia nároku v žalobe. Pri takomto posúdení nároku je potrebné dospieť k záveru, že hoci žalobca sformuloval svoj petit do dvoch samostatných bodov, prioritne jeho žaloba smerovala k tomu, aby sa stal vlastníkom spornej nehnuteľnosti (časť petitu označená bodom 1) a zaplatením sumy 15 000 eur žalovanej (časť petitu označená bodom 2) sa malo dosiahnuť úplné (synalagmatické) usporiadanie vzťahov k predmetu sporu (bytu). Mestský súd tak nesprávne posúdil žalobný petit ako petit v konaní o dvoch samostatných spojených veciach, pritom išlo iba o jeden právny vzťah, ktorého usporiadanie bolo pokryté dvoma výrokmi.

22. O spojených veciach (konaniach) je možné uvažovať len v takom prípade, ak súd môže o každej z nich rozhodnúť samostatne bez toho, aby rozhodol o ostatných spojených veciach. Z obsahu žaloby je potrebné vyvodiť, že vyhovenie druhému žalobnému petitu bolo podmienené vyhovením prvému petitu, nárok žalovanej na zaplatenie 15 000 eur proti žalobcovi právne neexistoval za stavu, kým žalovaná bola vlastníčkou bytu (resp. nositeľkou členských práv k bytu). Mestský súd pri rozhodovaní o výške trov pri nesprávnej aplikácii vyhlášky nebral do úvahy, že predmetom sporu bolo napriek dvom samostatne formulovaným častiam žalobného návrhu len určenie vlastníckeho práva k bytu, petit s výrokom o povinnosti sťažovateľa zaplatiť žalovanej sumu 15 000 eur je potrebné považovať iba za súvisiaci. Mestský súd nesprávne posúdil žalobný návrh

a prílišne formalistickým prístupom k jeho obsahu zviazal žalobcu na úhradu trov, ktoré by pri správnom právnom posúdení a správnej aplikácii vyhlášky neexistovali.

23. Na druhej strane ústavný súd nepovažuje za dôvodnú sťažnostnú námietku, ktorou sťažovateľ spochybňoval odborné posúdenie realitnej kancelárie ako dôkaz, z ktorého je možné vyvodiť hodnotu sporu. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane zaujal svoj názor k tejto otázke. Mestský súd v napadnutom uznesení správne odkázal na rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 600/2022 z 27. apríla 2023 a v súlade s jeho právnymi závermi zhodnotil, že odborné vyjadrenie realitnej kancelárie je v okolnostiach danej veci najmä z dôvodu absencie znaleckého posudku akceptovateľné.

24. Nedôvodná je aj sťažnostná námietka, ktorou sťažovateľ spochybňoval účelnosť úkonov právnej služby „vyjadrenie z 31. 3. 2022“ a „porada s klientom z 16. 1. 2023“, ktorých náhrada bola žalovanej priznaná. Mestský súd v bode 19 napadnutého uznesenia ústavne akceptovateľne odôvodnil, prečo jednotlivé namietané úkony právnej služby považoval za účelne vynaložené trovy konania. Na tomto závere mestského súdu ústavný súd nepozoruje známky takej nesprávnej aplikácie právnej normy, na akú by bolo potrebné reagovať sťažovateľom požadovaným zásahom.

25. Zhrňujúc už uvedené, ústavný súd uzatvára, že mestský súd pri posudzovaní petitu postupoval príliš formalisticky a arbitrárne, keď posudzoval petit ako konanie o spojených veciach napriek tomu, že išlo iba o jeden nárok. Týmto postupom došlo zo strany mestského súdu k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1).

26. Pre dosiahnutie nápravy porušenia práv sťažovateľa je nevyhnutné zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci mestskému súdu (výrok 2). Mestský súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

IV.2. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy:

27. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že toto ustanovenie ústavy patrí medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré v konaní o ústavnej sťažnosti nemajú charakter samostatne uplatniteľného práva, a preto ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (výrok 4).

V.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

28. Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur, odôvodňujúc to skutočnosťou, že vzhľadom na charakter porušenia základných práv sťažovateľa nie je možné zaistiť úplnú nápravu zrušením napadnutého rozhodnutia, keďže primerané finančné zadosťučinenie má v danom prípade slúžiť aj ako relevantná sankcia pre porušovateľa základných práv sťažovateľa a pozitívne ovplyvniť vnímanie dosiahnutia spravodlivosti sťažovateľa prostredníctvom systému súdnej ochrany a navrátiť vieru v systém založený na právach a sankciách uplatňovaných v prípade nezákonného postupu.

29. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, keď vzhľadom na charakter porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa nie je možné zaistiť úplnú nápravu zrušením rozhodnutia a rozhodnutie ústavného súdu konštatujúce porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa nepredstavuje ani v kombinácii s ďalšími opatreniami na zabránenie pokračovania v porušovaní ústavných práv v budúcnosti dostatočnú nápravu zisteného porušenia ústavnosti. Rozhodujúce je najmä kritérium, či obnova stavu pred porušením jeho práv je právne možná. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia tohto základného práva, prípadne zrušenie namietaného rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie.

30. Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie ústavný súd považuje poskytnutie ochrany porušenia označených práv týmto spôsobom za dostatočné, preto ústavnej sťažnosti v časti priznania primeraného zadosťučinenia nevyhovelo (výrok 4).

VI.

Trovy konania

31. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 713,96 eur v súlade s vyhláškou, a to za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) vykonané v roku 2024 podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2024 v sume 343,25 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2024 v sume 13,73 eur (podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Celková suma náhrady trov konania tak predstavuje sumu 713,96 eur. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vo veci náhrady trov konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2024

Libor Duľa
predseda senátu